

Чарівна калиточка

Казка

Казкар – Іліан Малішевський

учень 9-В класу

Тернопільської ЗОШ I-III ступенів №16

ім. В. Левицького

Одного погожого ранку, коли весна розкинула свої чари по сонній землі, вийшов син із батьком лан орати. Довго працювали вони, аж поки сонечко не зайшло на полудень, притомились. Та здолала хлопчину спрага і пішов він до потічка водиці студеної напитися, дивиться-на бережку, поміж зеленої трави та пахучих первоцвітів дивна калиточка лежить, виблискує під сонячними променями барвистими кольорами, веселковими блискітками виграє. Обережно взяв він її у руки, відкрив, а там сила-силенна золотих монеток!

- Ох, загубив хтось таку гарну калиточку! Певно, турбується, шукає, а вона ось тут поміж трав заховалася!- подумав хлопчина. - Треба обов'язково повернути її господарю!

Довго шукав хлопець, чия ж то така згуба, а то була калиточка знатної панни. Їхала вона тією дорогою, побачила чистий потічок та й захотіла доброї водички напитися. Зіскочила із свого норавливого білого коня, а калиточку з монетами золотими із собою взяла, поставила скраю, щоб не намокла. Напилася красуня води, присіла на бережку послухати дзюркотіння веселого струмка, дзвінкий щєбіт весняних пташок, шелест перших теплих весняних вітрів... Відпочила та й поїхала собі далі, а калиточка так і залишилась лежати у зеленій траві поміж весняних квітів. Забула про неї панна.

Прийшов парубок із калиточкою на затишне уквітчане подвір'я до засмученої панни та й каже шанобливо:

- Знатна пані, знайшов я вашу згубу! Ось тримайте! І всі монетки одну до одної перерахуйте!

Здивувалась жінка такому доброму вчинку юнака, зраділа і відповіла:

- Дякую тобі щиро, хлопче, за те, що добре та чесне серце маєш! І батькам своїм подякуй, що такого сина виростили, бо то нелегка робота – з людини Людину зробити!

Подякував хлопчина панні, віддав набиту калиточку, вклонився низько та й збирався уже йти, аж господиня його кличе:

- Зачекай, хлопче! Не буду я ці монети рахувати, бо вірю твоєму чесному слову, але хочу тобі віддячити. Прийми в нагороду та на згадку про мене цю калиточку з однією золотою монеткою. Та пам'ятай, що є у ній чари дивнії, твоїм добрим серцем створенії.

І пам'ятай про мене, пам'ятай...

Ще раз подякував юнак і ще нижче вклонився панні та й побіг додому, до батька, ніби на крилах летів, а у вухах все слова панни лунали: «Пам'ятай про мене, пам'ятай...»

Прийшов син додому, а там вже його сердито батько виглядає:

- І де ж ти був, шибайголово? Нас поле чекає, засівати уже треба, а тебе десь вітер носить!

Низенько вклонився хлопчина татові в ноги та й каже:

- Не сердіться, батьку! Я не з вітром носився, а із своїм серцем. Веліло воно мені добре діло зробити – згубу господині повернути...

І розповів син свою пригоду. Враз подобрішав батьків погляд, скупа сльоза поміж вусів сховалася... І каже батько:

- Заробив ти, любий сину мій, свій перший зарібок чесністю своєю, добрим серцем, щирістю та справедливістю. Що ж тепер із ним робитимеш?

Недовго думав юнак та й відповідає:

- А куплю я за цю золоту монету деревце молоденьке, яблуньку родючу, і посаджу її біля струмочка. За рік-два виросте, яблучка наливні вродить. І тиме змучений подорожній- водиці живої нап'ється, яблучка скуштує та й легше йому на душі стане...

Так і зробив добрий хлопчина- посадив деревце на бережку біля дзюркотливого струмочка, а потім доглядав його , поливав, обрізав, білів... І віддячила яблунька за любов і працю добрим врожаєм! Яблучка наливні аж гілля вгинали до землі! Подорожні не могли надивуватися тому родючому деревцю, кожен, хто скуштував яблуко, доброю силою сповнювався, і кожен дякував юнакові за добру справу...

А хлопчина геть за роботою забув про ту чарівну калиточку, аж поки вона сама йому на очі не потрапила. Взяв він її до рук і згадав знатну панну, і слова її . Глянь- а в калиточці ще одна золота монетка з'явилася! І зрозумів парубок, які чари у калиточці заховані- добрі справи ніколи не минаються, допоки людина живе чесно, допоки працює віддано, допоки вірить і робить добро щиро!...

А біля потічка з роками великий родючий сад виріс! Для людей. Від доброго юнака.

Вже і не стало того чоловіка на світі, а сад все родив наливні плоди, а люди все дякували за добру справу і переказували із вуст в уста легенду про доброго юнака, чарівну калиточку та знатну панну. А, сказати забув! Звали цю панну- Совість Людська.

